

CINDERELLA, DON'T FORGET TO TAKE YOUR MEDS

Σε αυτό το έργο, η καλλιτέχνης εξερευνά τον χρόνο στον συνειδητό νου, μεταβαίνοντας στον υποσυνείδητο, αφήνοντας το παρελθόν να υπαγορεύσει το παρόν, το οποίο, με τη σειρά του, υπαγορεύει το μέλλον, ενώ κάθετα καθημερινά αδρανής κοιτάζοντας οθόνες και τον απέναντι.

Παρατηρώντας τη *δυσαισθησία*: ο επίκτητος νους, που αντιλαμβάνεται, γνωρίζει το περιβάλλον και τα συναισθήματα, και ο απαλλαγμένος, που εισέρχεται στη σφαίρα της αέναης μεταβλητής ύπαρξης. Η παροδικότητα ως ιστορία που μεταμορφώνεται σε μνήμη· εικόνες βασισμένες απλώς σε μία αληθινή ιστορία, σώματα που διασπώνται σε σωματίδια, και εμφανίζονται ξανά και ξανά ως νέες παρουσίες. Αυτό εγείρει το ερώτημα... Είναι ο χρόνος στην πραγματικότητα μια γραμμική διαδικασία, όπως την αντιλαμβάνεται ο ανθρώπινος νους; Ένα αντικείμενο αντίληψης; Ή όντως μια ψευδαίσθηση;

Είναι μια συγχώνευση των πάντων.

Μέσα σε αυτή την απουσία διάκρισης της πραγματικότητας, η περισυλλογή της υλικότητας, οι καπιταλιστικές αντιλήψεις, η ανθρώπινη συμπεριφορά και πώς τοποθετούμε τον εαυτό μας στο σύνολο ή πώς επιθυμούμε να το κάνουμε, αποδίδονται με τη χρήση ανακτημένων αντικειμένων και αντιφατικών χρωμάτων, τα οποία αλληλεπιδρούν με τα κείμενα της καλλιτέχνης. Μία αφήγηση, που παραπέμπει στη μάχη των συναισθημάτων της, μια παρατεταμένη θλίψη, μια ανάγκη, μια δυσαρέσκεια, σε συνδυασμό με έντονο σαρκασμό. Εκμυστηρεύεται την προσωπική της ευαισθησία, ελπίζοντας να ανοίξει μια πύλη οικειότητας με τον θεατή.

Ο ανθρώπινος νους, επιρρεπής να σπέρνει τον όλεθρο, συγκρατεί όσα πρέπει να δώσει, μένει εκεί που δεν πρέπει και εξαφανίζεται όταν τον χρειάζεσαι περισσότερο. Το στρωμένο τραπέζι καλεί τον θεατή να ξεκινήσει μια συζήτηση για τη θέση του στον κόσμο.

Ελένη Αγαστινιώτου

Επιμελήτρια